

Sétált a szupermarket polcai között. Kereste az olcsóbb termékeket. Tejből jó lesz az 1,5%-os, s nem kell ultrapasztőrözött. Nyolcvan százalék zsírtartalmú vaj, ez jobban kenhető, kevesebb benne a savó, s ízletesebb is, de megteszi a hatvanötös is. Nullás lisztet nem vesz, a tézutasütésről le lehet mondani. Levett egy hatszázötvenest, két lej tizenöt bani, főzni, rántásba jó az is. Már tette volna a be a kosarába, amikor észrevette, hogy a másik cég ugyanazt két lej tíz baniért árulja. Kicserélte. Gyümölcsjoghurtot nem vesz, a kaukázusi kefir is drága, pedig ő azt nagyon szereti. Megteszi a savanyútej is... A legolcsóbb a korpakenyér, állítólag a fehér hizlal. Negyvenöt kilójával egyelőre nem szükséges fogyókúráznia, de... Megkereste a legolcsóbb zsemlét, aztán visszatette a polcra. Lehet szendvicset készíteni kenyérből is. Apropos szendvics, nem kell abba vaj, meg lehet margarinnal is kenni. Helyére tette a vaját is. A csokoládés polc mellett elhaladva oda se nézett, minek szomorítsa a szívét. Mégis felhívta magára vonta figyelmét a polcon, s ez megfordulásra készítette.

Jól látta! Lindt Csokoládé! Van keserű is! Egyszer evett ilyent, amikor Svájcban járt az osztályával. Áldja az eszét, hogy utánajárt, s nyélbe ütötte azt a testvérosztály-kapcsolatot. Talán az utolsó vonatot lovagolta meg akkor. Mert ezután...

Kezdő tanári fizetése alig több mint a minimálbér. Jól fogott, hogy a tavaly megkapta az érdemfizetést. Tizenöt százalék még e kis fizetésből is elég szép összeg. Na, jó, kezdő tanári mércével...

Egy kormányrendelet június elsejétől eltörölte az érdemfizetéseket. Pedig az idén is megkapta volna. Hogy felzúdultak egyesek, amikor neki, a kezdőnek ítélte oda a vezetőtanács! Most is előtte van a jelenet. „Annyi tapasztalt kolléga van, s pont neki? Mire fel?” – adott hangot a zúgolódásnak, Kovács tanár úr. Nem igazán kedvelte őt még abból az időből, amikor diákja volt. Utálta a történelmet, s őt is. Nehéz megmondani, melyikért melyiket.

- Az iskolának az utolsó húsz évben nem volt olyan diákja, aki reáltárgyakból – matematika, fizika, kémia, számítástechnika – az országos fordulóra eljusson. Lemhényi Gábor, a kollegina IX-es diákja nemcsak eljutott, oda, de dicséretben is részesült v- érvelt az igazgató, de Kovács tanár úr, egykor őt is tanította, félbeszakította.

- Szerencséje volt, hogy az a tehetséges fiú pont az ő keze alá került.

- A vezetőtanács úgy látja, hogy az eredmény a kollegina által heti rendszerességgel vezetett matematika körben kifejtett munkájának a gyümölcse – folytatta az igazgató – Mindenesetre a diáktanács által évente szervezett szavazáson is elnyerte az év legnépszerűbb tanára címet.

- Olcsó népszerűség!” – vetette közbe egy másik idős kolléga. - Mindig a fiatal tapasztalatlan kollégák kapnak sok szavazatot. Bezzeg, aki igényes, és megköveteli a tudást...

Az igazgató nem hagyta magát:

- Nem, az a mérce, de ez sem mellékes szempont. Szintén ő szervezte meg a Tell Vilmos Svájci iskolával a testvériskola-kapcsolatot, s az ő érdeme, hogy szponzor állta a költségek nyolcvan százalékát, s ezáltal nehezebb anyagi körülmények közt levő diákok is eljuthattak Svájcba.

- S velük ő is...” – vetette közbe kajánul Kovács tanár úr.

- Miért nem szervezted meg te? – torkolta le akkor Varga Éva, az igazgató pártjára kelve.

- S hány osztálykirándulásra vitted osztályodat?” – állt még valaki ki a döntés mellett.

Végül szinte elsőprő többséggel neki ítélték. Milyen jó, hogy azóta a diákjai az érettségien is bizonyítottak. Az is rég fordult már elő, hogy senki sem bukott meg a matematika érettségien, pedig városi szinten más évekhez képest rosszabb volt az arány. Mivel az idén már két diákja is

tovább jutott az országos döntőre, sőt, Gábor harmadik díjat kapott, feltehetően az idén is neki ítélték volna az egyik érdemfizetést. Ám nem fogja megkapni, mert a kormány eltörölte egy tollvonással. Ez tizenöt százalék jövedelem-kiesés, a másik huszonöt mellett, amivel jövő hónaptól csökkentik a közalkalmazottak fizetését. Hogyan fog megélni? Az érdemfizetés nélkül kilencszáz lej lenne a keresete. Ha abból levonjuk huszonöt százalékot, marad hatszázhetvenöt lej. Nyáron, még lesz valahogy. De télen, amikor négy-ötszáz lej körül lesz a lakásfenntartás? Plusz a villany ötven lej, abból talán le lehet faragni tízet. A gáz csak öt lej, de a telefon meg a televízió ötven lej, az internetről le fog mondani, ott nyer még negyven lejt, a buszbérletről nem lehet, az még harminc lej, s máris elköltötte a fizetését, s még nem evett, nem ruházkodott, s elkerülhetetlenül kell majd néhány dolgot vennie, ami az iskolában a munkájához kell...

Nézte a csokit. Majd belenyúlt a pénztárcájába, s számolt. Végül megfogta a savanyútejet, visszatette a polcra, majd határozott léptekkel a csokoládés polchoz ment. A franc ott egye meg! Csak azért is! Jövő hónapban már biztos nem fogja megvenni!

Lelkiismeret-furdalással a szívében támolygott ki az üzletből. Talán mégsem kellett volna hagynia, hogy ez a kamaszos felindulás úrrá legyen rajta. Egy pillanatra megállt az utcán, azon tűnődve, hogy vigye-e vissza, talán becserélik más élelmiszerre.

- Szánjon meg asszonyom, csak néhány banit... szólította meg egy koldus.

„Ne tőlem kérjen, jóember!” – akarta mondani, de észrevette, hogy a kezében levő zacskón át látható a svájci csoki. Luxusra telik... Elővette a pénztárcáját, majd kifordította a markába az egész tartalmát: harminc banit. „Ennyit csúfolódás egy még egy koldusnak is adni...” – habozott. Ekkor egy furcsa deja vu érzés kerítette a hatalmába. A hetven év körüli férfi ismerősnek tűnt.

Egy pár haladt el mellettük. A férfi a zsebében kezdett el kotorászni, de a nő megfogta a karját, s ráripakodott.

- Nem elég, hogy levágták a fizetésed negyedét, még ingyenélőket akarsz belőle eltartani? Nem dolgozott világ életében, s mi tartjuk el?

Ő még mindig ott állt markában a harminc banival, s a fölé tartott üres pénztárcával. A koldus közben a kalapját tartó kezét leengedte, fehér haját meglebbentette a szél. Tekintetük összehalmozott. Az ősz férfi lesütötte a szemét.

- Azt reméltem, ha más városba jövök, nem fognak megismerni... - motyogta maga elé.

Ő pedig nézte azt az embert, aki élete első megyei matematika versenyén behozta a tételeket. Igen, ő volt az!

Valaki végigmérte őket. Elég groteszkül hatott a koldus felé fordulva és az üres pénztárcát már jó ideje marka felett tartva. Leengedte a kezét, és eltette a pénztárcát. Elővette a Lindt csokit, felébe törte, s átnyújtotta az egyik felét. A koldus elvette.

- Köszönöm, kollegina.